

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Milady Haplové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: M. A.**, zastoupen JUDr. Zdeňkem Holým, advokátem, se sídlem Bezručova 9, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2004, č. j. 59 Az 91/2004 - 18,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 5021/VL - 11 - C09 - R2 - 2001 ze dne 23. 7. 2004, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel svou kasační stížnost výslovně odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvádí, že krajský soud dle jeho názoru nesprávně posoudil a řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu a v podstatě pouze převzal závěry žalovaného. Stěžovatel se proto domnívá, že nebylo řádně zdůvodněno, proč jím uváděné důvody nelze

považovat za dostatečné pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Ve vztahu k uplatněné námitce odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž jednoznačně vyplývá, že na udělení humanitárního azylu nemá stěžovatel právní nárok. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel opustil svou vlast na podzim roku 2000. Do té doby společně s přítelem podnikali, ale museli platit finanční částky vyděračům. Společník pak i s vydělanými penězi zmizel, pročež stěžovatel již v podnikání nepokračoval. Protože po něm vyděrači nadále požadovali peníze a jedenkrát jej rovněž fyzicky napadli, rozhodl se odjet z vlasti. Na ukrajinské státní orgány se však po svém napadení neobrátil. V České republice stěžovatel pobýval po uplynutí turistického víza nelegálně, rovněž již jedenkrát neúspěšně žádal o azyl. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu či vztažení překážek vycestování, přičemž ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu konstatoval, že takové důvody ve stěžovatelově případě neshledal.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, v níž mj. uvedl, že u něho pravděpodobně nejsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu, domnívá se však, že žalovaný řádně nezkoumal důvody pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud však stěžovatelovu žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn řádně a dostatečně a závěry, které z něho žalovaný učinil, jsou v souladu se zákonem. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalovaný zkoumal, zda existují ve stěžovatelově případě důvody pro udělení humanitárního azylu, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není. Při tom nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 13. 1. 2005 a ten jej napadl kasační stížností dne 17. 1. 2005.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předeseílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně

použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Pokud stěžovatel konkrétně uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Při tom vyšel z již zcela konstantní judikatury Nejvyššího právního soudu a zohlednil všechny okolnosti stěžovatelem ve správním řízení uvedené. Ani krajský soud nepochybil, když se se závěrem žalovaného ztotožnil. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu